

Qulu AĞSƏS

YEDDİ İL VƏ YEDDİ GÜN Fərqanə Mehdiyevanın əziz xatirəsinə

...Bacım o lənətəgəlmiş xəstəliyin ucba-
tından dünyasını dəyişəndə Fərqanənin hələ
tükü duruydu: redaksiyaya girməyiylə aləmi
qatırdı, gərək "Ulduz"da hamı biləydi ki,
Fərqanə iş başındadı, içimizin ən
qaradınməzi Dürdanə üç kərə "Fəqiş!"
çığırandan sonra onu güclə sakitləşdirmək
olurdu, səhər yeməyini Əhmədlidə, günorta
yeməyini Salyanda, axşamı Gədəbəydə yeyən
Fərqanənin həyatı civə kimi qaynayırdı...
Xəbəri eşidən kimi mənə zəng vurdu, bacın
ölsün, dedi. Öldü, dedim. İki gün sonra
yenidən o idi, yas yerini soruşurdu, izah
elədim. Məlum oldu ki, Fərqanə ayrı yasa
gedib, orda ağlayıb, başsağlığı verib, pul da
yazdırıb çıxanda... mənə xəbər alıb – orda
kimdi Qulu Ağsəs tanıyan?! Arxasınca maşın

yolladım, Fərqanə yas yerinə girəndə üzündə
günahqarışlıq təbəssüm vardı...

Üstündən bir neçə ay ötməmiş özü o
lənətəgəlmiş xəstəliyə yoluxdu, hər gün eyni
sualı eşidirdim: "Bacın xərçəngə nə qədər
tab gətirdi?" Hər gün onu inandırırırdım ki,
ondakı başqa şişdi, birtəhər qulağını dol-
durub İrana yolladıq, Təbrizdə əməliyyatı
uğurlu alındı, ora gedib-gəldikcə oxucuları
da artmağa başladı, hamı Fərqanəni evinə
qonaq çağırırdı, kitabını da çıxardılar İranda,
beləcə, Fərqanə yenə əvvəlki Fərqanə oldu:
deyən, gülən, tədbirlər bəzəyi, ayaqqabısı
ütülü, şeir qazanı dəmdə...

Və bu dəmdə... korrektorumuz Rəfiqə
xanım o lənətəgəlmiş xəstəliyə düçar oldu,
tez də dünyasını dəyişdi... O vaxtdan

Fərqanənin həyatı, ümidləri alt-üst oldu, oturub-durub özünə ölüm arzuladı, feysdəki statusları qara geydi, bir əlini bu dünyadan üzüb, o birini o dünyaya uzatdı. Yenə həkimlər, yenə diaqnostika, yenə Bakı-Təbriz yolları...

Epikrizlərini mənə oxudurdu:

“Gör burda nə yazılıb?..”

“Doxsan il ömür!”

“And iç, elə yazılıb?”

“And içirəm!”

“Sənə inanıram!”

“İnan!”

“Oğlumun toyunu görəcəm?”

“Əlbəttə!”

“And iç, elə yazılıb?”

“And içirəm!”

“Dəqiq oxudun?”

“Dəqiq!”

“Sənə inanıram!”

“İnan!”

...Nə yaxşı ki, epikrizdə bir şey düz yazılıbmış: oğlunun toyunu görə bildi Fərqanə!.. Amma tək onu yox: nəvə sevgisini, oxucu rəğbətini, daha nələri, nələri! “Payızın yanında gözlərsən mənə” kitabını mən redaktə eləmişdim, hər dəfə poçtuma bir şeir yollayırdı, kitabın adı üstündə neçə kərə çək-çevir oldu, axırda razılaşıdı, təqdimatda uşaq kimi sevinirdi – hamı gəlmişdi deyə; Fərqanə hamının Fərqanəsiydi; sağlam vaxtı da, xəstə olanda da! Feysdə hamıya ürək şəkli qoyurdu – dost, düşmən bilmədən, bir yol hətta əleyhinə yazılan statusu da bəyənmişdi, bunu özü danışanda gülməkdən gözləri yaşarırdı.

Mən işə getməyəndə votsapa mesaj yazırdı: “Töhmət alırsan!” Bu, o deməkdir ki, nigaranıq səndən, ona görə çəkilişə gedəndə mütləq Fərqanəyə xəbər eləyirdim, o da işdəkilərə: “Bu gün baş redaktora özüm icazə vermişəm!” “Ulduz”da qonaqlıq olanda Fərqanənin yeri başqaydı və başdaydı: şeir desin, oxusun, oynasın, amma yeməklə arası geniydi. Kefinin kök vaxtında qəfil halı pisləşərdi, “Doxsan!” deməyimlə rəngi üstünə gələr, təzədən həmin adam olardı.

Yeddi il xərçənglə doyüşdü, yeddi günə təslim oldu...

Şeirləri qalacaq, balaları, nəvələri onun xatirəsini yaşadacaq, biz də əlimizdən gələni edəcəyik. “Ulduz”un may sayını Fərqanənin şeirləri ilə açıyıq, Fərqanəylə açılacaq hələ çox sabahlar var. İşdə yerinə adam götürmədik. O öz yerini özüylə apardı...

